

Arrest

nr. 246 402 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 5 juni 2019, verklaart er zich op 7 juni 2019 vluchteling.

1.2. Op 24 januari 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Colombiaanse nationaliteit en werd u geboren op 26 juni 1989 in Cali (departement Valle del Cauca). Zolang u zich kan herinneren wilde u vrouw zijn. Als kind wilde u al lang haar hebben, uw nagels kleuren en u kleden als vrouw. Rond uw vijftiende begreep u ook wat het betekende om homoseksueel te zijn en kwam u hier openlijk voor uit. Uw ouders en zus hadden heel wat moeite hiermee. Om die reden vertelde u hen destijds niet meteen dat u ook vrouw wilde zijn, en blokkeerde u dit gevoel. Rond uw zestiende leerde u uw vriend M. kennen, die eveneens liever vrouw wilde zijn. Samen begonnen jullie uit te gaan en jullie te kleden als vrouwen. In die periode kregen jullie twee maal problemen met de politie. Eén incident gebeurde in Lomo de la Cruz. De agenten in kwestie controleerden jullie en lieten jullie zonder schoenen rondjes lopen. Het andere incident gebeurde datzelfde jaar toen de politie een discotheek binnenviel en jullie documenten vroeg. Terwijl u wegliep hoorde u een schot en verschanste u zich achter een vuilbak op straat. Daar kwam u een andere agent tegen die u verplichtte om orale seks met hem te hebben.

Na uw middelbare school volgde u een opleiding tot kapper en begon u in een kapsalon in het zuiden van Cali te werken. In december 2015 ging u met enkele vriendinnen naar de kerk en kwam het gevoel dat u vrouw wilde zijn helemaal terug. Uw ouders en zus verklaarden u voor gek. U liet zich echter niet meer tegenhouden en begon make-up te dragen en uw uiterlijk te veranderen. Hierop zette uw vader u uit het huis en zag u zich genoodzaakt om alleen te gaan wonen. In die periode werd u ook gediscrimineerd op uw werk en kreeg u minder klanten. U confronteerde uw bazin hiermee en waarschuwde dat u haar hiervoor kon aanklagen, waarop de situatie beterde. In januari 2019 onderging u een geslachtsoperatie, waardoor u tijdelijk niet kon gaan werken. Toen u eind februari terug wilde keren naar het kapsalon kreeg u te horen dat er geen plaats meer was voor u, hetgeen volgens collega's echter niet klopte. Vervolgens vroeg u aan vrienden om bij hen in een kledingwinkel te kunnen werken, en trok u naar Bogotá om er werk in een ander kapsalon te gaan zoeken, beiden zonder succes. Hierop keerde u terug naar uw ouderlijke huis in Cali, waar uw zus op dat ogenblik woonde. U voelde zich echter niet meer goed en veilig in Colombia. De enige manier om geld te verdienen was in de prostitutie, hetgeen u niet wilde. Ook werden er de laatste tijd veel transseksuelen vermoord in Colombia, zoals uw vriendin K.. Daarnaast werd u lastig gevallen door Venezolanen die rondhingen in de buurt van uw huis en werd u door één van hen zelfs telefonisch bedreigd.

U kocht een vliegticket en vloog op 6 mei 2019 van Cali naar Barcelona, waar u gedurende een maand in het appartement van een vriend van u verbleef. U wilde er werken, geld verdienen en een nieuw leven opbouwen. Deze vriend werkte in de prostitutie en overtuigde u om het ook te proberen. U voelde zich hier echter te slecht bij en dacht zelfs aan terugkeren naar Colombia. U overwoog even om asiel aan te vragen in Spanje, hetgeen u na wat informatievergaring echter niet aantrekkelijk leek omdat ze er weinig financiële hulp bieden en er weinig werk is. Via een vriend leerde u een Venezolaan kennen die homo is en in België de asielpcedure volgde, waarop u besloot eveneens naar hier te komen. Op 6 juni 2019 vloog u van Spanje naar België. De volgende dag diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u de volgende documenten voor: uw Colombiaanse paspoort en identiteitskaart, documenten van de burgerlijke stand met betrekking tot uw naamsverandering, psychologische en medische verslagen van de kliniek waar u uw geslachtsverandering onderging, de klacht die u indiende bij het openbaar ministerie en de politie aangaande de Venezolanen die u lastig vielen, een verklaring van uw moeder en een verklaring van uw vriend M. over de moeilijkheden die u heeft gekend als homoseksueel en transgender, een artikel en video over de moord op een vriendin van u (K.) die eveneens transgender was, twee artikels over de algemene situatie van transgenders in Colombia en cijfers in verband met mensenrechtenschendingen ten aanzien van de LGBT-personen in Colombia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal beschouwt de nationaliteit die u aanhaalt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, als bewezen. Het stelt uw genderidentiteit ook niet in vraag. Bij het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal kennis genomen van en houdt het rekening met de huidige situatie van transgenders in Colombia. Uit het lezen van die informatie blijkt dat de situatie voor transgender personen uit dit land op dit ogenblik complex is

en dat zij er een kwetsbare groep vormen. Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht. U heeft echter niet aangetoond dat u bij een terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming loopt.

Als reden voor uw vertrek uit Colombia verwijst u in de eerste plaats naar het feit dat u er **geen werk meer** vond. U stelt dat de enige manier voor u om geld te verdienen de prostitutie was en dat u zich daar heel slecht bij voelde (CGVS p.4, 19). In het kapsalon waar u twaalf jaar lang werkte was u na uw geslachtsoperatie, die u onderging in januari 2019, niet meer welkom (CGVS p.3, 7). Nochtans gaf u zelf aan dat er in Colombia wetten zijn die uw rechten beschermen, en dat deze uw bazin verhinderden om u eerder te ontslaan (CGVS p.7). Bijgevolg maakte ze gebruik van uw periode van afwezigheid om nadien aan te geven dat ze geen plaats meer voor u had, hoewel (ex-)collega's van u bevestigden dat er wel degelijk nog plaatsen waren. Gevraagd of u hier iets tegen gedaan heeft – daar u zelf aanhaalde dat er in Colombia wetten zijn die uw rechten beschermen – verklaarde u vreemd genoeg louter werk gezocht te hebben in een ander kapsalon en vervolgens uw vliegtickets gekocht te hebben (CGVS p.7). U confronteerde uw (ex-)bazin nooit met uw bevindingen, naar eigen zeggen omdat u enkel contact had met haar secretaresses (CGVS p.7). Het is echter merkwaardig dat u, toen u wel nog in het kapsalon werkte, ermee dreigde haar aan te klagen toen u nog maar merkte dat u gediscrimineerd werd, en dat de situatie toen volgens u zelfs beterde (CGVS p.7-8). Dat u na uw geslachtsoperatie helemaal niets ondernam tegen uw (ex-) bazin, doet dan ook enigszins afbreuk aan de gegrondheid van de discriminatie die u meende te ervaren. Bovendien blijkt uit uw daaropvolgende zoektocht naar ander werk niet dat er sprake zou zijn van wijdverspreide discriminatie op de arbeidsmarkt jegens transgenders in Colombia. U probeerde immers in Cali enkel nog werk te vinden bij vrienden die een kledingwinkel hadden, en die u niet konden aanwerven omdat het slechte tijden waren (CGVS p.8). Daarnaast reisde u wel nog naar een vriend in Bogotá om er opnieuw in een kapsalon werk te zoeken, maar leverde dit niet meteen iets op (CGVS p.4). Een ellenlange zoektocht was het echter niet, daar u op 6 mei 2019, slechts een drietal maanden na uw geslachtsoperatie, Colombia reeds verliet (CGVS p.4). Het argument dat u als transgender in Colombia geen werk zou kunnen vinden, lijkt met andere woorden weinig gegrond.

De andere reden waarom u Colombia verliet was het feit dat u zich **niet meer veilig** voelde omdat er de laatste tijd veel moorden op transseksuelen gebeuren (CGVS p.19). U maakte echter niet aannemelijk dat u in geval van terugkeer naar Colombia een dergelijk risico loopt. De algemene verwijzingen die u maakte naar verschillende moorden op transgenders in Colombia volstaan niet. Het is immers aan elke verzoeker om internationale bescherming om zijn of haar nood aan bescherming in concreto en individueel aannemelijk te maken. U verwees echter enkel op vage wijze naar problemen met Venezolanen die u aanspraken en beledigden wanneer u bijvoorbeeld naar het werk ging. U verklaart dat zij u onder meer een 'janet' noemden en dat één van hen u ook heeft gevolgd en uw achterwerk aanraakte. Dit speelde zich volgens u af in 2016, toen u nog in uw ouderlijk huis woonde, en is gestopt toen u daar wegging (CGVS p.3, 19, 20). Meer recent, namelijk in april 2019, toen u opnieuw tijdelijk in uw ouderlijke huis ging wonen, kreeg u opnieuw dergelijke problemen met Venezolanen die in de buurt rondhingen (CGVS p.4, 19, 20). U gaf echter zelf aan dat deze Venezolanen ook andere mensen op straat lastig vielen (CGVS p.20). Voorts zou één van hen u één keer opgebeld hebben en ermee gedreigd hebben dat hij u ging 'pakken', hetgeen u zelf interpreteerde als een bedreiging met verkrachting, fysiek geweld en moord (CGVS p.19). Het is echter weinig aannemelijk dat deze persoon, indien u hij werkelijk kwaad wilde berokkenen, u eerst bij u thuis op de vaste lijn zou opbellen met de dubbelzinnige boodschap dat hij u zou 'pakken' (CGVS p.20). Ook is het noemenswaardig dat u na dit telefoontje nog enkele keren buiten bent geweest, weliswaar nooit alleen, en dat u nadien geen problemen meer heeft gekend (CGVS p.20).

Wat betreft de algemene discriminatie jegens transgenders die u aanhaalt wenst het CGVS het volgende op te merken. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Dit houdt in dat de gevreesde problemen dermate **systematisch en ingrijpend** zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Algemene verwijzingen naar discriminatie van transgenders, zoals u zelf op basis van diverse meegebrachte stukken deed (CGVS p.18, 19), volstaan in deze context niet. Daarenboven blijkt nergens uit dat de Colombiaanse autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om tegen discriminatie op te treden en hulp of bescherming te bieden. U vermeldde dat u in uw jeugd gepest werd door andere studenten vanwege uw homoseksualiteit (CGVS p.6). Verder stelde u dat u niet goed behandeld werd in Colombia omwille van uw homoseksualiteit en uw transgender zijn. U verklaart dat u heel vaak beledigd werd, zelfs door politieagenten, en dat u op straat vies aangekeken en aangestaard werd door mannen (CGVS p.8). Deze zaken kunnen echter niet

gelijkgesteld worden met vervolging of ernstige schade. Bovendien gaf u aan dat u in deze context psychologische behandeling hebt gekregen in Colombia, waarvan u ook stukken neerlegde, en zich daardoor ook geholpen voelde (CGVS p.8).

De twee incidenten die u samen met uw vriend M. meemaakte toen jullie nog jonge jongens waren en zich verkleed hadden als vrouwen – namelijk de politieagenten die u en uw vriend op blote voeten rondjes lieten lopen of de agent die u nadat u weg was gelopen van een controle tot orale seks dwong – , dateren van ruim tien jaar geleden en hebben zich sindsdien niet herhaald (CGVS p.16-17, 21). Ook diende u destijds geen klacht indien of zocht u op geen andere manier hulp of bescherming. Bijgevolg acht het CGVS het niet aannemelijk dat dergelijke zaken zich opnieuw zouden voordoen, en kan hieruit evenmin geconcludeerd worden dat de Colombiaanse autoriteiten u geen hulp of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Bovendien zocht u recent zelf toenadering tot het openbaar ministerie en de politie omwille van Venezolanen die u lastig vielen (CGVS p.18), en blijkt uit de documenten die u daarover neerlegde dat u door beide instanties wel degelijk werd gehoord. Verder haalt u zelf geen actuele vrees voor vervolging of ernstige schade door de politie aan. Dat sommigen agenten uw nummer vroegen wanneer u met hen in contact kwam (CGVS p.18, 21), is immers niet dermate zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade gekwalificeerd te worden. Daarenboven gaf u zelf aan dat u, wanneer u recent geconfronteerd werd met politiecontroles, steeds eiste om door een vrouwelijke agent gefouilleerd te worden en dat u intussen volwassen genoeg was om voor uzelf op te komen (CGVS p.21). Daarnaast wenst het CGVS nog op te merken dat er een tegenstrijdigheid werd vastgesteld in uw verklaringen. Zo stelde u enerzijds dat u, toen u en uw vriend M. werd tegengehouden door de politie in Lomo de La Cruz en zij jullie op blote voeten rondjes lieten lopen, ook geslagen werd door diezelfde agenten (CGVS p.16). Vreemd genoeg verklaarde u later tijdens het persoonlijk onderhoud spontaan dat u nooit geslagen bent geweest, en wanneer u destijds expliciet gevraagd werd of u ooit door politie geslagen werd ontkende u dit formeel (CGVS p.21). Een dergelijke discrepantie brengt niet alleen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang, maar werkt tegelijk de indruk dat u de door u aangehaalde gebeurtenissen mogelijks hier en daar wat aangedikt hebt.

Daar waar u in het algemeen verwijst naar de discriminatie van LGBT leden, transgender, en vrouwen in het bijzonder, in Colombia wijst het CGVS nog op wat volgt. Nergens uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat transgender in Colombia het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere persoon die lid is van de welbepaalde groep kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze sociale groep. Colombia beschikt integendeel over een vooruitstrevende wetgeving die de rechten van leden van de LGBTQ-gemeenschap verankeren. Hoewel er sprake kan zijn van vooroordelen binnen de bevolking, een zekere mate van discriminatie op de arbeidsmarkt, en ondanks de cijfers die aangeven dat transgender vrouwen meer dan gemiddeld risico lopen slachtoffer te worden van crimineel geweld, blijkt niet dat de situatie in Colombia dermate ernstig is dat deze op zich het risico oplevert dat transgenders of transseksuelen louter door hun aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. In dat verband wijst het CGVS ook op de talrijke initiatieven en verenigingen die zich inzetten voor de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van, transgender en transseksuelen in Colombia. Ook u bevestigde dit in uw verklaringen (CGVS p. 14). Uit de informatie blijkt daarenboven dat de laatste jaren de situatie, onder andere dankzij deze organisaties verbeterd is voor transgenders. Het loutere feit dat u transgender bent kan dan ook niet volstaan om uw nood aan internationale bescherming aan te tonen. Een individuele beoordeling van de voorgehouden vrees voor vervolging dringt zich dan ook op. Doorheen uw verklaringen hebt u zo iets echter niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u, voor uw komst naar België, een maand in Barcelona hebt doorgebracht en daar geen verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS p.22), hetgeen de gegrondheid van uw vrees ten aanzien van Colombia eveneens ondermijnt. Eén van de verklaringen die u hieraan gaf, namelijk dat u toen nog heel weinig kennis had over asiel (CGVS p.22), is een weinig geldige reden. U wist immers wel degelijk van het bestaan van asiel, daar u zelf aangaf dat één van uw vriendinnen in de Verenigde Staten asiel heeft gevraagd en gekregen (CGVS p.9, 14). De andere verklaring waarom u destijds geen asiel aanvraagde, namelijk dat er in Spanje weinig financiële hulp geboden wordt en weinig werk zou zijn, en het u bijgevolg weinig aantrekkelijk leek (CGVS p.22), doet eveneens de wenkbrauwen fronsen en plaatst opnieuw vraagtekens bij de door u voorgehouden nood aan bescherming.

Samenvattend concludeert het CGVS dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet te lopen.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart tonen louter uw Colombiaanse nationaliteit aan, een element dat niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de documenten van de burgerlijke stand en de medisch-psychologische verslagen, die op hun beurt het proces dat u als

transgender hebt doorlopen staven. De bewijsstukken van de klacht die u indiende bij het openbaar ministerie en de politie, de verklaring van uw moeder en de verklaring van uw vriend M., vormen stuk voor stuk een bevestiging voor de moeilijkheden die u persoonlijk als transgender hebt ervaren in Colombia, maar werpen aan sich, om die hierboven vermelde redenen, geen ander licht op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Het artikel en de video met betrekking tot uw vriendin K., evenals de twee artikels over de situatie van transgenders in Colombia in het algemeen en de cijfers aangaande mensenrechtenschendingen ten aanzien van de LGBT-personen in Colombia, betreffen algemene informatie die geen betrekking hebben op uw persoon en de door u aangevoerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet in concreto aannemelijk kunnen maken. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in

verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 december 2020 een aanvullende nota bij. Bij deze nota wordt de COI Focus “Colombia. Seksuele minderheden en transgenders” van 19 oktober 2020. Tevens worden in deze nota weblinks opgenomen naar de volgende informatie: de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 13 november 2019, de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 27 juli 2020 en een internetpagina in verband met het inwonersaantal van Colombia.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster voert aan dat zij omwille van haar transgender-zijn geen werk kon vinden, zich niet meer veilig voelde en gediscrimineerd werd, alsook dat zij als homoseksuele jongen, voorafgaand aan haar geslachtsoperatie, twee incidenten meemaakte samen met haar vriend M. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij omwille van de discriminatie jegens transgenders op de Colombiaanse arbeidsmarkt geen werk meer kon vinden; (ii) uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij door in de buurt van haar ouderlijk huis rondhangende Venezolanen dermate werd lastiggevallen dat zij heden nood zou hebben aan internationale bescherming; (iii) verzoekster evenmin elementen aanhaalt waaruit *in concreto* zou kunnen blijken dat zij omwille van haar homoseksualiteit/transgender-zijn op een dermate systematische en ingrijpende wijze werd gediscrimineerd dat haar fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor haar leven in Colombia ondraaglijk zou worden; (iv) de incidenten die zij met haar vriend M. meemaakte dateren van ruim tien jaar geleden en er geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat dergelijke incidenten zich opnieuw zouden voordoen, temeer daar zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het al dan niet geslagen worden door politieagenten; (v) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat in Colombia geen sprake is van een veralgemeende vervolging van leden van de LGBT-gemeenschap, transgenders of vrouwen en dat de situatie van transgenders de laatste jaren is verbeterd; (vi) verzoekster gedurende haar verblijf van een maand in Spanje geen verzoek om internationale bescherming indiende; en (vii) de door verzoekster voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven een ander licht te werpen. Zij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota terecht dat uit de beschikbare informatie (zie COI Focus "Colombia. Seksuele minderheden en transgenders" van 19 oktober 2020 toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal d.d. 7 december 2020) blijkt dat in Colombia geen sprake is van een veralgemeende vervolging van leden van de LGBT-gemeenschap, transgenders of vrouwen:

"Betrokkene verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en onder meer vervolging te vrezen (ofte hebben ondergaan) omwille van haar seksuele geaardheid. Het CGVS trekt de seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie bijlage COI Focus Colombia. Seksuele minderheden en transgenders, Cedoca, d.d. 19 oktober 2020) blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke

en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Wie zich bedreigd voelt door gender-gerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij zij haar vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk."

De informatie opgenomen in het verzoekschrift (p. 11-13) en voorgelegd aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) is niet van aard alsnog aan te tonen dat in Colombia sprake zou zijn van een veralgemeende vervolging van transgenders en doet dan ook geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de aanvullende nota van de commissaris-generaal. In het licht hiervan dient er daarenboven op gewezen dat om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève alle omstandigheden in rekening moeten worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. In bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal op pertinente wijze vast dat verzoekster evenmin elementen aanhaalt waaruit *in concreto* zou kunnen blijken dat zij omwille van haar homoseksualiteit/transgender-zijn op een dermate systematische en ingrijpende wijze werd gediscrimineerd dat haar fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor haar leven in Colombia ondraaglijk zou worden:

"Algemene verwijzingen naar discriminatie van transgenders, zoals u zelf op basis van diverse meegebrachte stukken deed (CGVS p.18, 19), volstaan in deze context niet. Daarenboven blijkt nergens uit dat de Colombiaanse autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om tegen discriminatie op te treden en hulp of bescherming te bieden. U vermeldde dat u in uw jeugd gepest werd door andere studenten vanwege uw homoseksualiteit (CGVS p.6). Verder stelde u dat u niet goed behandeld werd in Colombia omwille van uw homoseksualiteit en uw transgender zijn. U verklaart dat u heel vaak beledigd werd, zelfs door politieagenten, en dat u op straat vies aangekeken en aangestaard werd door mannen (CGVS p.8). Deze zaken kunnen echter niet gelijkgesteld worden met vervolging of ernstige schade. Bovendien gaf u aan dat u in deze context psychologische behandeling hebt gekregen in Colombia, waarvan u ook stukken neerlegde, en zich daardoor ook geholpen voelde (CGVS p.8)."

Gezien het voorgaande, komt het aan verzoekster toe *in concreto* aannemelijk te maken dat zij omwille van haar transgender-zijn persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft.

2.3.2.4. Uit de motieven in de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verzoekster er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zij omwille van haar transgender-zijn persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft.

Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij omwille van de discriminatie jegens transgenders op de Colombiaanse arbeidsmarkt geen werk meer kon vinden, en evenmin dat zij door in de buurt van haar ouderlijk huis rondhangende Venezolanen dermate werd lastiggevallen dat zij heden nood zou hebben aan internationale bescherming:

*"Als reden voor uw vertrek uit Colombia verwijst u in de eerste plaats naar het feit dat u **geen werk meer** vond. U stelt dat de enige manier voor u om geld te verdienen de prostitutie was en dat u zich*

daar heel slecht bij voelde (CGVS p.4, 19). In het kapsalon waar u twaalf jaar lang werkte was u na uw geslachtsoperatie, die u onderging in januari 2019, niet meer welkom (CGVS p.3, 7). Nochtans gaf u zelf aan dat er in Colombia wetten zijn die uw rechten beschermen, en dat deze uw bazin verhinderden om u eerder te ontslaan (CGVS p.7). Bijgevolg maakte ze gebruik van uw periode van afwezigheid om nadien aan te geven dat ze geen plaats meer voor u had, hoewel (ex-)collega's van u bevestigden dat er wel degelijk nog plaatsen waren. Gevraagd of u hier iets tegen gedaan heeft – daar u zelf aanhaalde dat er in Colombia wetten zijn die uw rechten beschermen – verklaarde u vreemd genoeg louter werk gezocht te hebben in een ander kapsalon en vervolgens uw vliegtickets gekocht te hebben (CGVS p.7). U confronteerde uw (ex-)bazin nooit met uw bevindingen, naar eigen zeggen omdat u enkel contact had met haar secretaresses (CGVS p.7). Het is echter merkwaardig dat u, toen u wel nog in het kapsalon werkte, ermee dreigde haar aan te klagen toen u nog maar merkte dat u gediscrimineerd werd, en dat de situatie toen volgens u zelfs beterde (CGVS p.7-8). Dat u na uw geslachtsoperatie helemaal niets ondernam tegen uw (ex-) bazin, doet dan ook enigszins afbreuk aan de gegrondheid van de discriminatie die u meende te ervaren. Bovendien blijkt uit uw daaropvolgende zoektocht naar ander werk niet dat er sprake zou zijn van wijdverspreide discriminatie op de arbeidsmarkt jegens transgenders in Colombia. U probeerde immers in Cali enkel nog werk te vinden bij vrienden die een kledingwinkel hadden, en die u niet konden aanwerven omdat het slechte tijden waren (CGVS p.8). Daarnaast reisde u wel nog naar een vriend in Bogotá om er opnieuw in een kapsalon werk te zoeken, maar leverde dit niet meteen iets op (CGVS p.4). Een ellenlange zoektocht was het echter niet, daar u op 6 mei 2019, slechts een drietal maanden na uw geslachtsoperatie, Colombia reeds verliet (CGVS p.4). Het argument dat u als transgender in Colombia geen werk zou kunnen vinden, lijkt met andere woorden weinig gegrond.

De andere reden waarom u Colombia verliet was het feit dat u zich **niet meer veilig** voelde omdat er de laatste tijd veel moorden op transseksuelen gebeuren (CGVS p.19). U maakte echter niet aannemelijk dat u in geval van terugkeer naar Colombia een dergelijk risico loopt. De algemene verwijzingen die u maakte naar verschillende moorden op transgenders in Colombia volstaan niet. Het is immers aan elke verzoeker om internationale bescherming om zijn of haar nood aan bescherming in concreto en individueel aannemelijk te maken. U verwees echter enkel op vage wijze naar problemen met Venezolanen die u aanspraken en beledigden wanneer u bijvoorbeeld naar het werk ging. U verklaart dat zij u onder meer een 'janet' noemden en dat één van hen u ook heeft gevolgd en uw achterwerk aanraakte. Dit speelde zich volgens u af in 2016, toen u nog in uw ouderlijk huis woonde, en is gestopt toen u daar wegging (CGVS p.3, 19, 20). Meer recent, namelijk in april 2019, toen u opnieuw tijdelijk in uw ouderlijke huis ging wonen, kreeg u opnieuw dergelijke problemen met Venezolanen die in de buurt rondhingen (CGVS p.4, 19, 20). U gaf echter zelf aan dat deze Venezolanen ook andere mensen op straat lastig vielen (CGVS p.20). Voorts zou één van hen u één keer opgebeld hebben en ermee gedreigd hebben dat hij u ging 'pakken', hetgeen u zelf interpreteerde als een bedreiging met verkrachting, fysiek geweld en moord (CGVS p.19). Het is echter weinig aannemelijk dat deze persoon, indien u hij werkelijk kwaad wilde berokkenen, u eerst bij u thuis op de vaste lijn zou opbellen met de dubbelzinnige boodschap dat hij u zou 'pakken' (CGVS p.20). Ook is het noemenswaardig dat u na dit telefoontje nog enkele keren buiten bent geweest, weliswaar nooit alleen, en dat u nadien geen problemen meer heeft gekend (CGVS p.20)."

In haar verzoekschrift komt verzoekster dienaangaande niet verder dan te herhalen dat zij haar werk verloor na haar geslachtsoperatie, hetgeen evenwel geen ander licht werpt op de pertinente motieven in de bestreden beslissing dat verzoekster geenszins *in concreto* aannemelijk maakt dat zij omwille van de discriminatie jegens transgenders op de Colombiaanse arbeidsmarkt geen werk meer kon vinden. Zij kon immers de situatie in het kapsalon verbeteren door haar bazin erop te wijzen dat zij klacht zou kunnen indienen indien zij (verder) zou worden gediscrimineerd. Na haar geslachtsoperatie heeft verzoekster slechts beperkte pogingen ondernomen om opnieuw werk te vinden. Drie maanden na haar geslachtsoperatie verliet zij reeds Colombia. Redelijkerwijze kan van verzoekster, die zichzelf omschrijft als een volwassen vrouw die voor zichzelf kon opkomen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21), worden verwacht dat zij wel degelijk in staat is om in Colombia werk te vinden.

Wat betreft verzoeksters gevoel van onveiligheid, haalt zij aan dat zij werd lastiggevallen door Venezolanen die rond haar ouderlijk huis rondhingen. De door verzoekster aangehaalde incidenten met deze Venezolanen beperkten zich echter tot beledigingen, een ongewenste aanraking en een beweerdelijke dreigtelefoon. Uit verzoeksters verklaringen blijkt evenwel niet dat zij hierdoor daadwerkelijk het risico liep om te worden verkracht, aangevallen en/of vermoord, zoals zij in haar verzoekschrift benadrukt. Verder verwijst zij slechts naar algemene informatie en de moord op een vriendin van haar, K. Met dergelijke verwijzingen toont zij echter geenszins *in concreto* aan dat zij persoonlijk het slachtoffer dreigt te worden van verkrachting, geweld en/of moord omwille van haar

transgender-zijn (zie ook *infra*). In haar verzoekschrift komt zij dienaangaande niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen en verwijst zij opnieuw naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar individuele, persoonlijke situatie.

Wat betreft voorts de incidenten die zij meemaakte met haar vriend M., motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat deze incidenten dateren van ruim tien jaar geleden en er geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat dergelijke incidenten zich opnieuw zouden voordoen, temeer daar zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het al dan niet geslagen worden door politieagenten:

“De twee incidenten die u samen met uw vriend M. meemaakte toen jullie nog jonge jongens waren en zich verkleed hadden als vrouwen – namelijk de politieagenten die u en uw vriend op blote voeten rondjes lieten lopen of de agent die u nadat u weg was gelopen van een controle tot orale seks dwong – , dateren van ruim tien jaar geleden en hebben zich sindsdien niet herhaald (CGVS p.16-17, 21). Ook diende u destijds geen klacht indien of zocht u op geen andere manier hulp of bescherming. Bijgevolg acht het CGVS het niet aannemelijk dat dergelijke zaken zich opnieuw zouden voordoen, en kan hieruit evenmin geconcludeerd worden dat de Colombiaanse autoriteiten u geen hulp of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Bovendien zocht u recent zelf toenadering tot het openbaar ministerie en de politie omwille van Venezolanen die u lastig vielen (CGVS p.18), en blijkt uit de documenten die u daarover neerlegde dat u door beide instanties wel degelijk werd gehoord. Verder haalt u zelf geen actuele vrees voor vervolging of ernstige schade door de politie aan. Dat sommigen agenten uw nummer vroegen wanneer u met hen in contact kwam (CGVS p.18, 21), is immers niet dermate zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade gekwalificeerd te worden. Daarenboven gaf u zelf aan dat u, wanneer u recent geconfronteerd werd met politiecontroles, steeds eiste om door een vrouwelijke agent gefouilleerd te worden en dat u intussen volwassen genoeg was om voor uzelf op te komen (CGVS p.21). Daarnaast wenst het CGVS nog op te merken dat er een tegenstrijdigheid werd vastgesteld in uw verklaringen. Zo stelde u enerzijds dat u, toen u en uw vriend M. werd tegengehouden door de politie in Lomo de La Cruz en zij jullie op blote voeten rondjes lieten lopen, ook geslagen werd door diezelfde agenten (CGVS p.16). Vreemd genoeg verklaarde u later tijdens het persoonlijk onderhoud spontaan dat u nooit geslagen bent geweest, en wanneer u destijds expliciet gevraagd werd of u ooit door politie geslagen werd ontkende u dit formeel (CGVS p.21). Een dergelijke discrepantie brengt niet alleen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang, maar werkt tegelijk de indruk dat u de door u aangehaalde gebeurtenissen mogelijk hier en daar wat aangedikt hebt.”

Dienaangaande voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift. Zij beperkt zich immers tot het volharden in haar eerdere verklaringen. Als zodanig blijft voorgaande motivering onverminderd overeind.

2.3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster er niet in is geslaagd om haar voorgehouden vrees voor vervolging omwille van haar transgender-zijn *in concreto* aannemelijk te maken.

De ernst en de geloofwaardigheid van verzoeksters nood aan internationale bescherming wordt daarenboven eens te meer ondermijnd daar zij gedurende haar verblijf van een maand in Spanje geen verzoek om internationale bescherming indiende. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende een maand talmde en eerst naar België reisde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

2.3.2.6. Met betrekking tot de door verzoekster voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart tonen louter uw Colombiaanse nationaliteit aan, een element dat niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de documenten van de burgerlijke stand en de medisch-psychologische verslagen, die op hun beurt het proces dat u als transgender hebt doorlopen staven. De bewijsstukken van de klacht die u indiende bij het openbaar ministerie en de politie, de verklaring van uw moeder en de verklaring van uw vriend M.,

vormen stuk voor stuk een bevestiging voor de moeilijkheden die u persoonlijk als transgender hebt ervaren in Colombia, maar werpen an sich, om die hierboven vermelde redenen, geen ander licht op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Het artikel en de video met betrekking tot uw vriendin K., evenals de twee artikels over de situatie van transgenders in Colombia in het algemeen en de cijfers aangaande mensenrechtenschendingen ten aanzien van de LGBT-personen in Colombia, betreffen algemene informatie die geen betrekking hebben op uw persoon en de door u aangevoerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet in concreto aannemelijk kunnen maken.”

Dienaangaande voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift. Als zodanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.7. Gezien het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.8. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota terecht als volgt:

“Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cQvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cQvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie

2020Q727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

De informatie opgenomen in het verzoekschrift (p. 14-18) ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en vermag dan ook geen ander licht werpen op voormelde motivering. Uit de informatie in het verzoekschrift blijkt immers evenmin dat het geweld in Colombia willekeurig geweld betreft zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De hiervoor geciteerde motivering uit de aanvullende nota vindt steun in de beschikbare informatie en is pertinent en correct. Aldus wordt deze motivering door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER